

MARTIE

Nicolae Badiu – Ziaristică

Gheorghe Olteanu – Energii neconvenționale

Nicolae Nedelcu – Poezie

(Sala multifuncțională Hidroelectrică, 12 martie)

Nicolae Badiu – Pe note autobiografice...

Sunt un cocoș de foc datat 18 septembrie 1957, așadar fecioară.

Muscelean de Câmpulung (neaoș!) am copilărit pe asfalt. Adică la oraș! Și îmi mai place să spun că am crescut în buricul târgului, într-o casă cu pălimar și curte pietruită. Lângă Foto

Baraghin, cu fața la Bulevardul Pardon și peste drum de Grădina Mersi la stânga, iar la dreapta, mai sus un pic, Baicu și Măgeanu. Cofetăria Violeta, aproape că pica fix în față!

Prin spatele casei, în câteva sute de metri, dădeam în albia Râului Târgului, după ce treceam pe lângă un nuc bătrân, din ale cărui frunze îmi întocmeam cu dibăcie trabucurile din care trăgeam tacticos în podul casei, lângă un cuib de viespi, de care nu mi-a fost frică niciodată. Frunza o culegeam când mă trimitea mama să-i aduc apă pentru a se spăla pe cap. Mă dădeam cu colacul din cameră de tractor, pe Râu, până mai jos de Tabaci, dincolo de pod, spre gară. Aveam cazemate și făceam baraje! Prin cotloanele rămase de pe vremea nemților erau ascunzișuri strategice pe care le foloseam în luptele cu gașca de la blocuri. Aveam armate, cu soldați și ofițeri, treabă, socoteală... Eu eram maior!

Treceam Bulevardul și intram în altă curte de joacă: „Mersi”, Grădina cu castani și porți larg deschise pentru o copilărie nemuritoare. Mai târziu mi-am dus la plimbare adolescența într-o Grădină Mersi mai luminată ca nicio alta din lume! În chioșcul de fanfară mi-am consolidat cunoștințele de șahist profesionist. Doar o bătusem pe Elisabeta Polihroniade la un simultan și mă dăduse la televizor. Eram vedetă, ce să mai... Îmi plăcea tare mult să citesc ziarele pe băncile din Grădină. Stăteam la coadă să iau *Sportul* și *Săptămâna* lui Eugen Barbu. Pentru rubricile de șah! Mai sus de Grădină, la doi pași, urcam în Parcul Ștefănescu. Pe lângă cerbi, pe scări, sau pe alee, unde știam toate cuiburile de păsări. Sus, după „Ciobănașul” mergeam la miuță în Poiană. Și tot pe acolo aveam o mulțime de cazemate! Mai furam cireșe de la Golești...

Un alt loc de respirat din paradisul câmpului lung... era Flămânda. Izvorul „cu apă de pucioasă”, Mânăstirea, Cimitirul și nesfârșitele livezi de cireși, meri, pruni și peri... îngrădite de alunișuri de taină, sunt doar câteva dintre reperele unei fășii de univers rupte din Infinitul fericirii!

Iarna era un alt rai! Noi, câmpulungenii suntem cei mai tari la săniuțe!

Fiecare anotimp de Câmpulung are povestea sa! Poate voi scrie odată pe îndelete.

Acum, să vă spun, că după ce am trecut prin Grădiniță (de fapt mama zicea că mă duce la Cămin... dar era program de grădiniță cu orar prelungit), cu doamna Proca, educatoare (o țin minte perfect! venea pe la mama pe acasă și mă vorbea de bine! îmi plăcea de ea, chiar dacă nu era așa de tinerică), am ajuns la Școala Generală Nr. 1. Primul an l-am făcut cu domnișoara Vasilescu. Era foarte tânără. Bineînțeles că am fost îndrăgostit de ea, chiar dacă era, deja, la modă oglinda, pe care ne imaginam cum ar fi să o punem sub picioarele învățătoarei... Stăteam în prima bancă și cred că o aveam colegă pe Geta Doană. Din clasa a doua am avut-o învățătoare pe doamna Alexandrina Preoteasa. O doamnă de mare ispravă, foarte energică și cu un suflet mare de tot. Ne-a învățat dansuri populare și ne-a făcut echipă de teatru. În vremurile astea nici studenții nu prea mai au parte de așa îndeletniciri cultural educative...

A urmat ciclul gimnazial 5-8 cu un diriginte haios, profesor de muzică. Tânăr a fost, tânăr a rămas. Cristi Ilinescu e mereu un bonom. Am fost toboșar la pionieri și mi-a plăcut foarte mult!

Am hotărât să dau la Liceu la Ștefănești, unde funcționa cel mai tare Liceu Industrial de 5 ani, cu mare reclamă. Erau la modă aceste licee care ofereau perspectiva de a absolvi direct cu diplomă valabilă de tehnician. Îmi plăcea tare mult fizica pentru că doamna Mărcușanu mă iubea! De matematică nu mai vorbesc! Eram feblețea lui Moș Diaconu! Din păcate, distinsa doamnă Klein mă îndepărtase de română... Adevărul e că eu eram cam mitocan la orele de română... Am intrat primul pe listă la L.I.C.M., unde am îmbrăcat pantalonii cu vipușcă vișinie, șapca și matricola cu însemnele celui mai important liceu industrial din vremea aceea. După primul an, liceul s-a mutat la Pitești. Prilej

de vagabondeală suplimentară... Am absolvit cei cinci ani, cu o mie și una de peripeții în vremea directorului Nicolae Sălan! Aici, în timpul liceului industrial, am deprins gustul pentru Limba și Literatura Română. Desigur este un paradox, dar am avut parte de o profesoară extraordinară! Doamna Dumitrescu! O doamnă care m-a învățat că literatura nu mușcă și mi-a dovedit că imi poate face chiar bine!

Pe aici se cam încheie anii spumoși ai adolescenței. Urmează alții, de tinerețe și voie bună la Facultatea de Învățământ Tehnic, din cadrul Institutului de Învățământ Superior din Pitești, azi Universitatea din Pitești, că n-aveam pe vremea aia nici bani să ajung cu trenul până la București... După ce m-am școlit în automobile, am luat repartiție Guvernamentală în Miercurea Ciuc, la Intreprinderea de Tractoare pe Șenile mâncând inginerie pe pâine între secui. Am ajuns foarte repede șef și aveam în subordine la C.T.C., fix 41 de oameni, dintre care doar unul era moldovean... restul secui! Singurul pe care l-am

sanționat în cei trei ani petrecuți pe-acolo a fost moldoveanul... Am prins ceva maghiară pentru că și cererile de învoire mi se formulau în maghiară! Dar asta nu mă supăra! Am avut mulți prieteni secui. Dar, adevărul e că atunci când am revenit prima dată la Pitești, după vreo șase luni de zile, îmi venea să-i pup și pe țiganii din celebrul personal 1001 București-Chitila-Titu-Pitești, de bucurie că vorbesc românește.

Mi-am lăsat și apartamentul nou nouț primit la Miercurea Ciuc și funcția și prietenii, pentru că un maistru (secui, bineînțeles!) din subordine, cu care eram prieten de altfel și cu care sunt prieten și azi... mi-zis „argeșean împuțit” într-o dispută mai dură. Am venit val-vârtej la Intreprinderea de Autoturisme Dacia, la Mioveni, unde i-am cerut domnului inginer șef Gheorghe Badea să mă ajute și să îmi dea un transfer la Uzina de la Colibași. Regretatul inginer șef Gh. Badea, eminent inginer, cel mai mare energetician pe care l-a avut uzina Dacia, a fost totodată și unul dintre cei mai importanți profesori la liceul pe care eu îl absolvisem. Ținea mult la mine pentru că jucam șah cu domnia sa și mă bătea foarte greu și foarte rar... Îmi zicea mereu că numai noi ăștia tinerii putem să mai schimbăm ceva

vreodată... cu referire directă la regimul comunist! Când i-am zis că vreau să plec de la Miercurea Ciuc, mi-a dat pe loc nota de transfer în interesul serviciului, dar mi-a precizat că nu poate să îmi dea casă la Pitești! „Păi la Mioveni îmi place foarte mult!” am replicat eu, „pentru că se vorbește românește...” Am ajuns tot la C.T.C., deci la control, unde mă specializasem... Șef de grupă, apoi la proiectare, la celebrul inginer Horia Osipov, am devenit repede șef de colectiv proiectare metode de control și am devenit unul dintre puținii specialiști în controlul statistico-matematic de calitate pe fluxul de fabricație și la recepție. De la Uzină, am avansat la Centrala de Autoturisme, la Serviciul Cooperare, de unde am mai luat o gradăție, iar apoi am revenit la Uzină șef de grupă la C.T.C. Recepție și, pentru o vreme, adjunct al șefului de Birou, maiorul Gorneanu, pentru că se militarizase deja toată direcția de control tehnic de calitate din uzină.

Desigur, preocupările pentru grupuri satirice, texte umoristice și faptul că obținusem atestatul de artist liber profesionist de la Ministerul Culturii, ca să nu mai punem la socoteală că eram și ghid turistic la B.T.T., arbitru republican de șah și jucător de categoria I, legitimat la o echipă de divizia B, au făcut din mine un potențial candidat la postul de director al celei mai noi și mai moderne Case de Cultură din România, respectiv, Casa de Cultură a Sindicatelor de la Mioveni. Prin toamna lui 89, cu puțin timp înainte de „Revoluție”, am fost propus ca al patrulea „dosar” pentru acest post de director, devenit vacant. Eu aveam o faimă de rebel, mai ales prin conținutul textelor mele umoristice de la grupul satiric înființat și botezat de subsemnatul la Pitești în 1983, RADICAL! Ce nume!? Textele mele satirice de atunci dovedesc dizidența mea... pentru care nu am făcut niciodată caz. Eu fusesem propus ca să fiu la număr... Altul era cel care trebuia să ia postul. Dar după studierea dosarelor și după interviul, foarte serios acordat, le-am picat cu tronc celor două doamne care aveau drept de decizie asupra propunerii spre aprobare a dosarului la București. Două mari

doamne! Doamna Buzatu de la județ și o altă doamnă de la București căreia i-am uitat numele... Erau conștiente că vor avea probleme cu aprobarea mea de către Partid, dar s-au riscat zicând că „băiatul ăsta e ce ne trebuie nou acum!” Și m-au pus director. Dar nu m-a aprobat Partidul! A ieșit un scandal monstru, că după ce că nu eram deloc agreat de Primul secretar al orașului Mioveni (răposatul Dulcă), m-a pus dracu și am făcut o mare năsrâmbă, chiar în preajma celui de-al 14-lea Congres... Erau pregătirile în toi. Am băut și eu ca băieții, cu niște oameni la masă, în Restaurantul Intim din Mioveni, o sticlă de vin acolo... și mi-a venit chef de muzică. Pus pe șotii neinspirate și de prost gust, am strigat: „Ceașescu reales, la al paispelea Congres!”, după care am dat comandă la muzicanți să cânte „Viață, viață ce grea ești...!” Unul dintre oamenii cu care am petrecut acea seară, m-a turnat sus de tot!!! Apăruse varianta că m-am urcat pe masă și am strigat... toate cele... M-a chemat săraca doamna Buzatu la ea și mi-a zis că e nasoală rău treaba!!! Aflase secretarul cu organizatoricul de la județ... Era unul rău de tot!!! Doamna Buzatu era speriată: „Ce mă fac eu cu tine, Badiule, acum????!!!” Mă gândeam că poate scap pentru că mă pot jura că nu e adevărat, pentru că eu chiar nu mă urcasem pe masă! Am amenințat că mă urc pe masă, dar nu m-am urcat! (Mai pe îndelete despre această întâmplare absolut reală, a scris ulterior reputatul jurnalist și director de ziar, Mihai Goleșcu.) În acest timp, când mă pregăteam de tot ce e mai rău, m-am trezit în fața aparatului de radio, pe la prânz, la Casa de Cultură, în biroul doamnei metodiste Mariana, auzind că s-a împușcat generalul Milea și că gata... s-a terminat și cu Ceașescu!!! Am plâns lângă Mariana. A plâns și ea. Acum realizez că am plâns ca prostul, dar asta e altă poveste... Repede, am scos cărțile lui Ceașescu din Bibliotecă, a venit George electricianul și a montat stația de amplificare și boxele pe balcon... (Chiar! Cum de i-a dat lui prin cap să facă așa ceva...? Pentru că trebuie să recunosc că eu doar am aprobat și am apreciat mult ideea, dar el a fost cu inițiativa.)

Eram pregătiți să ne transformăm în centru de comandă a ostilităților... Auzisem că vin oamenii rânduri, rânduri spre noi, în fața Casei de Cultură, după ce trecuseră pe la sediul Poliției. L-am sunat repede pe maiorul de armată Gorneanu, de la uzină, care mi-a fost șef la CTC Recepție și cu care eram foarte bun prieten. I-am propus să vină el, pentru că e din Mioveni și e militar, pentru a prelua conducerea orașului. A venit la Casa de Cultură și s-a dovedit a fi un bun organizator, pentru că la Mioveni nu s-a întâmplat nici o nenorocire... Eu am rămas tot timpul în spatele maiorului Gorneanu, mâna a doua și uite așa... am trecut și Revoluția la Mioveni... dormind în Casa de Cultură noapți la rând... participând la conducerea Primăriei, ca vicepreședinte CPUN și apoi consilier local. Când au început cu partidele m-am retras. Nu am cerut niciodată vreun certificat de revoluționar și nici n-aș cere! Mi s-ar părea jenant.

Apoi am fost reconfirmat director la Casa de Cultură a Sindicatelor de către un juriu de revoluționari... Prin 1993 primăvară, mi-a ajuns cuțitul la os cu interminabilele dispute cu Vasile Costescu, pe care tocmai îl ajutasem să ajungă lider de sindicat la Uzina Dacia... Am renunțat la a-i mai sta în coaste... Așa că am acceptat oferta directorului general de la Uzina Dacia, domnul Constantin Stroe, de a mă transfera la Uzină pe un post de Șef de Birou, urmând să mă ocup de elaborarea și redactarea unei publicații interne a uzinei. Plecasem din uzină inginer și reveneam jurnalist, atestat de Asociația Ziaristilor din România. Scriam la săptămânalul *Concret* (prima publicație privată din județul Argeș, după 1989, fondată de Adrian Danciu, sub egida noilor Sindicate județene) și de curând devenisem și secretar general de redacție la ziarul *Imposibil*. Ajuns la Dacia, am dat drumul la ziarul așteptat, într-un timp record, susținut fiind și de Gabriel Sicoe, care îmi era șef. Am botezat noua publicație *Info Dacia*! După o vreme, am unit *Info Dacia* cu ziarul sindicatului, *Info Autoturism*, printr-un protocol elaborat cu mare tam-tam. Noua publicație se numea *Info Autoturism* și apărea într-un tiraj

record de 20 mii de exemplare!!! Ziarul apare și azi, dar a fost preluat în totalitate de Sindicatul Dacia.

Prin 1996 am plecat o vreme de șase luni la Câmpulung pentru a mă ocupa, în calitate de director, de ziarul *Evenimentul muscelan*, pe care îl fondasem în 1995 și devenise cel mai popular și citit ziar din Muscel. Directorul General de la Dacia, domnul Constantin Stroe, m-a rugat să revin la Uzină. Am revenit pe post de consilier mass-media, în subordinea directă a domnului director general, cu sarcină expresă de a pune pe roate activitatea de imagine, comunicare și relații publice la Uzina Dacia. În acest fel, am înființat practic primul serviciu de Relații Publice din România, fără să batem nici o tobă în acest sens. Acum vorbesc de P.R. toate fufele, fără să aibă nici un habar despre ce e vorba... Tot în această perioadă am urmat și Școala Națională de Studii Politice și Administrative București, absolvind prin Institutul Român de Management primele cursuri postuniversitare organizate în România, de Managementul Relațiilor Publice și al Imaginii de Firmă. Și uite așa, m-am certificat în meseria de imagolog, după practică, și cu diplomă.

Am părăsit complet Uzina Dacia în 1998, când am fondat săptămânalul județean *Jurnal puls*. Tot în această perioadă, am început colaborarea cu postul de Radio și Televiziune Alpha Pitești, realizând emisunea Blitz Media pe Radio, iar pe Televiziune: „Ceasul rău, pisica ruptă”, „Pulsul de marți” „Ora 5”, „Bazar duminical” și, timp de trei ani consecutiv, singura emisune tv cu profil auto din media locale, „Alpha motor”, cu peste 150 de emisii. Am fost și director la acest post de televiziune și radio, motiv să-i fac geloși sau să-i fac să crape de invidie pe unii dintre colegii de presă. Tot la capitolul manageriat de presă pot să adaug și performanța de a fi administrat cotidianul *Ziarul de azi*. Când am plecat de pe un post de conducere din media, am făcut-o absolut întotdeauna la propria-mi inițiativă, pe cale amiabilă. Niciodată nu mi s-a cerut să plec ci din contră!

La C.V.-ul meu pot adăuga și activitatea de consilier mass media la Camera de Comerț și Industrie Argeș.

Din 2000 administrez propria-mi firmă, Edit Press Image S.R.L., prin care funcționează și editura Euro Press. Desfășor activități de presă, relații cu presa, publicitate și editură. Câștig mulțumitor, am casă, mașină, prieteni, și, mai ales, o familie extraordinară. Nevastă de nota zece (că doar e învățătoare cu facultate!), o fată foc de frumoasă și talentată și un băiat chipeș și inteligent. Suficiente motive să mai am și ceva dușmani! Îi punem tot la realizări. Îi iert mereu, dar recunosc că încă nu-i pot iubi! Însă mă rog și pentru asta.

Continuu să scriu, să mă dezvolt, ca un adevărat capitalist, sub propria-mi firmă, să iubesc și să mă rog! Cam asta fac eu.

P.S. Am cunoscut mulți oameni în viață, pentru care mulțumesc Divinității! Unul dintre ei se numește Gheorghe Păun, este academician și uite cu ce mai pierde timpul: a fondat și conduce un club de cultură în orașul Basarabilor la care m-a agățat și pe mine și pe deasupra m-a mai pus să scriu și pentru *Cronică 2008*, aceste note biografice.

Stimă, domnule academician Gheorghe Păun, și iertare că îndrăznesc să mă dau mare cu prietenia dumneavoastră!

Volume publicate:

- *Ziceri gazetărești*, Euro Press, 2003, publicistică; prefață de prof. Petre Popa, decanul Facultății de Istorie, Filosofie, Jurnalism, Universitatea din Pitești.
- *La vama vremii*, Euro Press, 2004, publicistică; prefață de prof. Nicolae Barbu, decanul Facultății de Științe Economic, Juridice și Administrative, Universitatea din Pitești.
- *O Românie în șah etern*, Euro Press, 2007, publicistică; prefață de Mircea Diaconu.

Activitate redacțională, editorială: Săptămânalul *Concret*, redactor; săptămânalul *Imposibil*, secretar general de redacție; *Info Dacia*, ziar departamental, S.C. Automobile Dacia S.A., redactor șef, fondator; *Info Autoturism*, idem; bisăptămânalul *Evenimentul muscelean*, director, fondator; săptămânalul *Jurnal puls (Pulsul Argeșului)*, director, fondator; cotidianul *Ziarul de azi*, director; *Radio Televiziunea Alpha Pitești*, director, producător, realizator; *Alpha Motor-emisiune TV*, producător, realizator, fondator; articole în *Argeșul*, *Adevărul*, *România liberă*, *Dreptatea*.

Activitate artistică: Atestat artist liber profesionist, Ministerul Culturii; Membru al Brigăzii artistice a Universității din Pitești, instructor ing. Oliviu Păun; Fondator, instructor, textier și interpret, Grupul satiric I.T. Miercurea Ciuc; Fondator, regizor, textier și interpret, Grupul Satiric „RADICAL”; Laureat al Festivalului Umorului Oltenesc, Premiul de interpretare; Laureat al Festivalului Umorului „Tudor Mușatescu”; Participare la Festivalul de umor „Mărul de aur”, Bistrița Năsăud.

Gheorghe Olteanu – Curriculum vitae

Născut la 1 august 1946, în comuna Șuici, județul Argeș.

Studii: Universitatea Politehnică București (1964-1969), absolvită cu diplomă de inginer, și Școala Națională de Studii și Politici Administrative (2005-2006), diplomă de master.

Specializări și calificări:

1. Masterat administrație publică – Puterea Executivă, 2004-2005, SNSPA București
2. Cursuri de bilanțuri energetice, UPB, 2006
3. Curs „Economia de piață”, Universitatea Tehnică La Rochelle, Franța, 1991
4. Curs postuniversitar „Organizarea și conducerea întreprinderilor industriale”, Institutul pentru pregătirea cadrelor de conducere din industrie, 1985-1986
5. Specializare tehnologii electrotehnice, Mikafil și Rotel, Elveția, 1977-1978
6. Curs postuniversitar „Asigurarea calității”, UPB, 1984
7. Curs postuniversitar „Tehnologii în electrotehnică”, UPB, 1979
8. Curs managementul calității, Black&Decker, Londra, 1976

Experiență profesională:

1. Octombrie 1969-ianuarie 1977: Inginer tehnolog, șef serviciu, inginer șef la Electroargeș, Curtea de Argeș.
2. Ianuarie 1977-decembrie 1990: Director la Electroargeș, Curtea de Argeș.
3. Mai 1997-ianuarie 2001: Director tehnic la SC Luxten, București.
4. Ianuarie 1991-mai 1997 și ianuarie 2001-februarie 2004: Director general în Ministerul Economiei, București.
5. Din februarie 2004 până în prezent: Director general la ICEMENERG București.
6. Din 1991 până în 2005, membru în CA la IME Pitești, Electroargeș, CNLO Târgu Jiu, PETROM București, CN Sării, SN Ape Minerale, SN Transelectrica, Transgold Baia Mare.

Realizări: evitarea falimentului ICEMENERG în 2004 și aducerea societății pe locul I pe țară în anii 2005, 2006 și 2007.

Brevete de invenții: 2 invenții și 70 de inovații în domeniul mașinilor electrice de mică putere.

Lucrări elaborate și/sau publicate:

1. Gh. Olteanu și colectiv: *Energia în epoca postpetrol. Soluții pentru evitarea crizei*, Ed. ICEMENERG, București, 2005.
2. I. Dăescu, Gh. Olteanu, F. Crăciun, V. Pleșca, F. Simen: ENERGOFIX, metodă și echipament pentru determinarea calității energiei electrice, *Rev. Producerea, Transportul și Distribuția Energiei Electrice și Termice*, 4 (2005), p. 7.
3. D. Zlatanovici, R. Zlatanovici, C. Cicirone, Gh. Olteanu: Reglementări tehnice pentru racordarea la rețeaua electrică de transport din România a producătorilor de energie electrică, *CIGRE SC A1 and EPFL Joint Colloquium on Large Electrical Machines*, Lausanne, Switzerland, September 2005.
4. D. Zlatanovici, R. Zlatanovici, C. Cicirone, Gh. Olteanu, V. Angheliescu: Diagnosticarea echipamentului electro-energetic. Experiența României, *Proc. Intern. Conf. Energy of Moldova*, Chișinău, Rep. Moldova, septembrie 2005.
5. D. Zlatanovici, R. Zlatanovici, Gh. Olteanu: Instrumentația virtuală – mijloc modern pentru investigarea off-line și on-line a stării generatoarelor electrice, *Proc. Regional Energy Forum FOREN*, Neptun, România, 2002.

6. Strategia de pregătire a economiei românești (secțiunea industrie) pentru aderarea la UE, Șef colectiv, 1994-1995.

Membru al asociațiilor profesionale: vicepreședinte al Patronatului Energia, membru în Comitetul Național Român WEC, din 2004.

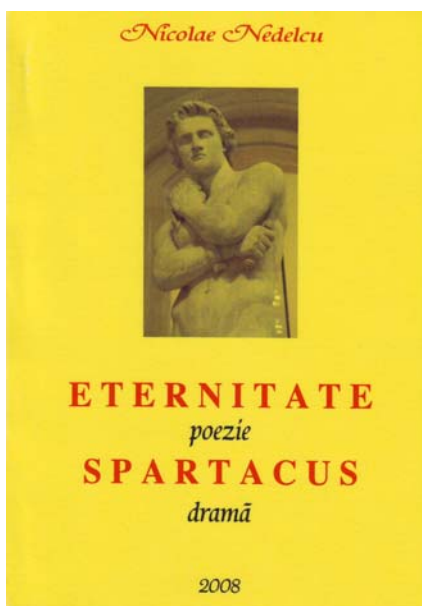

Nicolae Nedelcu

Născut în comuna Cuca din județul Argeș, la 26 octombrie 1953, s-a stabilit la Curtea de Argeș, împreună cu părinții, încă de la vârsta de doi ani. Aici absolvă cursurile școlii generale, apoi o școală profesională cu specializare în industria lemnului. Urmează și absolvă cursurile Liceului Teoretic „Vlaicu Vodă” din Curtea de Argeș. Între anii 1978-1982 urmează cursurile Facultății de Zootehnie din cadrul Institutului „Nicolae Bălcescu” din București, devenind inginer zootehnist.

Dovedește interes pentru literatură și, mai ales, aptitudini literare, încă din gimnaziu. Este pasionat de actorie. După terminarea liceului urmează Școala Populară de Artă din Râmnicu Vâlcea, secția actorie.

Ca poet, debutează la vârsta de 17 ani, la revista *Argeșul*. Este un participant activ la Cenaclul literar „George Topârceanu” din cadrul Casei de Cultură din Curtea de Argeș până în anul 1990. În prezent este membru al Cenaclului literar „Nicolae Velea” din cadrul Bibliotecii Municipale Curtea de Argeș, al Clubului Iubitorilor de Cultură din municipiul Curtea de Argeș, participă la cenaclul-școală de poezie al poetului Dumitru M. Ion de pe lângă Casa de Cultură și este prezent la diferite concursuri naționale de poezie, obținând mai multe premii.

În cursul anului 2008 i-a apărut volumul de poezie *Eternitate* și drama *Spartacus*.

Este laureat al Concursului național de poezie „Pe aripi de dor domnesc”, Domnești, 2008.

Este membru al Ligii Scriitorilor din România.

Clubul iubitorilor de cultură – Mărțișor cu lansări de carte și energii neconvenționale

Cea de-a treia întâlnire lunară din acest an va fi găzduită de Sala Multifuncțională a Sucursalei Hidrocentrale C. de Argeș, astăzi, începând cu ora 16.00. În program sunt prevăzute două lansări de carte și o conferință care vizează energiile nepoluante ale viitorului. Publicistul piteștean Nicolae Badiu își va prezenta volumul de analize politice *O Românie în șah etern*, iar poetul Nicolae Nedelcu va transfera atenția participanților de la realitatea prozaică spre lirismul stărilor sufletești specifice primăverii, când reînvie speranțele, sugerându-le perpetuarea imuabilă a vieții, prin cartea sa, *Eternitate*. Echilibrul îl va asigura ing. Gheorghe Olteanu, originar din Șuici, fost director la Electroargeș, fost ministru și acum e director la ICEMENERG București. Reîntors în orașul tinereții sale, unde are încă destui prieteni, le va vorbi astăzi despre energiile neconvenționale și impactul lor asupra viitorului nostru și, nu în ultimul rând, va lansa câteva teme de meditație. Nu vor lipsi nici de această dată surprizele plăcute, în buna tradiție a clubului, ne-a asigurat acad. Gheorghe Păun.

(Doru Bobi, *Argeș expres*, 12 martie 2008)

Nicolae Nedelcu, debutând cu *Eternitate*

„Nicolae Nedelcu este deja cunoscut în cercuri largi de cititori, fiind un participant activ la diversele manifestări culturale ale orașului. Absolvent al Liceului Teoretic „Vlaicu Vodă”, dă dovadă de interes pentru literatură și poezie încă din gimnaziu. Debutează la vârsta de 17 ani în revista *Argeșul*.” Volumul de debut avea să apară însă mai târziu și va fi lansat astăzi, în cadrul întâlnirii Clubului iubitorilor de cultură de la sediul Hidrocentrale. Prin aceste poezii, dl. Nedelcu își configurează fizionomia poetică proprie prin inspirația ușoară,

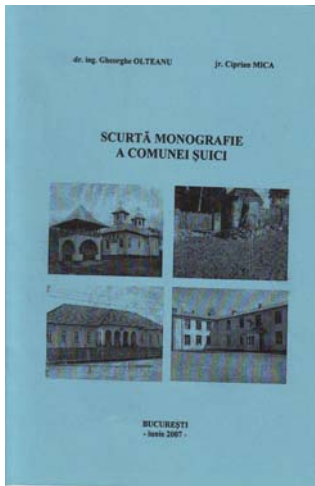
prin universul tematic destul de legat, prin zborul imaginației, muzicalitatea versurilor, calități ce le fac ușor memorabile. „Întâlnirea cu poezia populară și a lui Eminescu, odată cu generalizarea propriei experiențe poetice, duc spre înălțări ale gândului și spre adâncirea trăirilor” – spune prof. Constantin Voiculescu, în prefața volumului de debut ce cuprinde și un poem dramatic în trei acte, „Spartacus”.

Volumul, al cărui titlu poartă ca o pecete „eternitatea” în raport permanent cu vremelnicia, se deschide cu poezia „Eminescu”, poetul care constituie permanent punctul de referință pe care Nicolae Nedelcu l-a luat asupra poeziei sale. „Poeziile dlui Nicolae Nedelcu se impun atenției cititorului prin expresia lirică a unor adevăruri profunde privind viața, prin starea poetică, excelând între candoare și gravitate prin atmosfera lirică pe care o creează, prin forma clasică a versului” (C-tin. Voiculescu, Prefață).

O întâmplare fericită face ca acest debut să aibă loc primăvara, un anotimp drag poetului Nicolae Nedelcu, un anotimp al întineririi sub semnul „eternității”.

(Adrian Oproiu, *Argeș expres*, 12 martie 2008)

Clubul iubitorilor de cultură: Cărțile – surse de energie regenerabilă

Cea de-a treia întâlnire lunară din acest an a Clubului iubitorilor de cultură s-a desfășurat sub semnul îngemănării științei cu arta. De la problematica actuală a surselor de energie regenerabilă, în contextul economiei și politicii globale (conferință susținută de ing. Gheorghe Olteanu, fost ministru, actualmente director la ICEMENERG București), s-a trecut la un spațiu mai apropiat nouă, prin lansarea volumului de publicistică *O Românie în șah etern*, al lui Nicolae Badiu, urmând ca poetul Nicolae Nedelcu să abată atenția participanților de la problemele de ordin practic la cele spirituale.

Așa cum remarca acad. Gheorghe Păun, „în Curtea de Argeș se scrie și se publică din răspuțeri”, fapt îmbucurător pentru o comunitate destul de mică precum este cea a orașului nostru, din care lipsesc cu desăvârșire universitățile de stat, și prin urmare studenții.

Seara a fost încheiată de un recital excepțional la voce și chitară al Florinei Băcan. Iar dacă trebuie să existe o concluzie, putem spune împreună cu ing. Gheorghe Olteanu: „Am vrut să arăt că nu trebuie să lăsăm aripile jos. Singura noastră șansă este să ne unim și să ne identificăm interesele”. „Unirea” științei cu arta din cea de-a treia întâlnire pe acest an a clubului a făcut-o un participant, mărturisind cu sinceritate: „Cărțile dumneavoastră sunt surse de energie regenerabilă”. A fost o seară care, prin amploarea și seriozitatea temelor discutate, a îndemnat la meditație și reflecție. „Avem o Românie ținută într-un șah etern! Nu putem fi învinși, dar nici nu putem ieși din șah! O remiză cât o victorie, într-o lume plină de învinși!” (Nicolae Badiu, prefață la *O Românie în șah etern*)

(Adrian Oproiu, *Argeș expres*, 18 martie 2008)

Doi foști miniștri din cabinetul Năstase, oaspeți la Clubul academicianului Păun

Mai multe așezăminte culturale și economice din Curtea de Argeș se oferă să fie gazde Clubului Iubitorilor de Cultură. După mai mult de doi ani de activitate, Clubul a devenit, grație academicianului Gheorghe Păun, un fel de instituție culturală

liberă, legitimată de prezența unor valoroși oameni de spirit. De ce să nu recunoaștem, dispune de aproape toate condimentele necesare unei conservări de durată. Vorbim cumva despre un nou tip de temporalitate spirituală, despre alte focalizări în contextul cultural postmodern sau de punerea în scenă a autenticității? Și una și alta. Lărgind aria de interes a publicului cu afinități structurale și nu numai, întâlnirile au devenit un tablou divers dar omogen, ce nu se poate pierde în dezordinea reprezentărilor „amatorismului” contemporan. Uneori ambiția este mai mare decât dorința. Așa se face că întâlnirea lunii martie a avut loc miercurea trecută, într-o locație ultramodernă, sala multifuncțională a filialei Curtea de Argeș a Societății Hidro-electrica, rod al parteneriatului dintre academician Gheorghe Păun și Constantin Stan, directorul societății. Protagoniști, doi foști miniștri de stat ai cabinetului Năstase, Gheorghe Olteanu, respectiv Paul Gherghescu, și gazetarul și editorul Nicolae Badiu care și-a lansat colecția de tablete și pamflete *O Românie în șah etern*. Nume de prestigiu au ținut să fie prezente, oameni de cultură, fețe bisericești, oameni de afaceri, scriitori, ziariști, prieteni. Conducerea Societății Hidroelectrica, implicată financiar în reușita întâlnirii (prin consilierul de imagine Marian Ducă), dovedește că factorii de decizie economici, sociali împreună cu artiștii pot reuși, că lucrurile încep să se miște altfel în societatea contemporană, încep să intre pe un făgaș normal, iar pe de altă parte este o demonstrație că și formula de cultură neinstituționalizată, în speță aceasta a Clubului, poate fi generatoarea unui ambient spiritual superior.

Gazetarul Nicolae Badiu, punctul de interes al întâlnirii

Au fost lansate două cărți, *O Românie în șah etern*, cu apostila gazetarului Nicolae Badiu, și *Eternitate*, recenta carte de poezie a lui Nicolae Nedelcu, asupra căreia vom reveni. Publicistul Nicolae Badiu, punctul de interes al întâlnirii, adaugă în atmosfera Clubului iubitorilor de cultură, odată cu lansarea

cărții, o notă de noblețe reciprocă. Volumul de schițe și pamflete, un mic canal de navigație către culisele României, chiar dacă nu a luat nicio diplomă (pentru că premiile sunt tarabizate pe bază de certificat de producător cu precupeț în coadă), carte de vizită a unui autor prolific, despre care afirmam mai demult că este un „moralist avant la lettre”, a stârnit multe dezbateri. Profesorul Ilie Scarlat, părintele Vasile Marinescu, paroh la Biserica Olari, Gheorghe Olteanu, Constantin Stan, Ducu Gherghescu, alți vorbitori au susținut volumul nu ca pe un act editorial în sine, ci ca pe un document cu legătură cauzală în îndelungata tranziție. După ce și-a supravegheat atent stilul gazetăresc, Nicolae Badiu arată cu degetul, cu admirabilă deontologie și franchise, cu umor rafinat, spre societatea coruptă până în miezul esenței sale morale, ne dă o lecție de bun simț gazetăresc. A fost și o surpriză: Florina Băcan cu o chitară și o minunată voce. Iată ce se întâmplă când se întâlnesc (cum spunea și Toqueville) capetele luminate: „cel mai frumos război de idei”. Mă opresc aici. La fel cum clopoțelul galben de ceramică al academicianului Păun („operă” a artistului Nicolae Cucu Ureche) a delimitat momentele întâlnirii, a potolit spiritele aprinse și a sunat finalul. În pauză Nicolae Badiu a rămas fără cărți. Explicabil!

Gheorghe Olteanu: „Situația la nivel mondial este dramatică!”

A atras atenția și expozeul ing. Gheorghe Olteanu (ex-director la Electroargeș, ministru pe vremea guvernului Năstase, director la ICEMENERG-București) despre energii neconvenționale, despre oportunitățile, proiectele puse în aplicare ale acestui mod nepoluant la care va trebui să apelăm într-un viitor apropiat. Invitatul a subliniat importanța găsirii rapide a unor soluții, cu atât mai mult cu cât analiștii din domeniu prognozează că rezervele naturale de țiței vor fi epuizate în circa patruzeci de ani, iar cele de cărbune în o sută de

ani. „Era prețurilor mici a apus definitiv. Vine o eră grea pentru combustibilii fosili, dacă se menține consumul actual”, a spus inginerul Olteanu, subliniind că situația la nivel mondial este dramatică. Din cauza epuizării rezervelor, prețul țițeiului a crescut, în ciuda previziunilor care dădeau ca sigură o scădere. Mai mult, energia obținută prin arderea lui, la costurile momentului, înclină spre nerentabil. „Fenomenele de încălzire globală, schimbările climaterice sunt cauzate de sistemul actual de producere a energiei la scară planetară, cu emisii semnificative de noxe, cum ar fi dioxidul de carbon, oxizii de sulf – aceștia fiind o amenințare!”. În plus, țițeiul, pe lângă costurile din ce în ce mai ridicate de extracție, transport, prelucrare, emite la ardere noxe extrem de poluante. Sigur, întrebările din sală (Ion Aurel Gârjoabă, Ilie Scarlat) și proiecția unui film de specialitate au facilitat concretețea mesajului. Invitatul a adus în discuție și problematici de perspectivă pentru economia comunei Șuici.

(Maria Diana Popescu, *Criterii literare*, 21 martie 2008)

Nicolae Badiu, Gazetarul cu o structură eminamente combativă

Avem în persoana scriitorului Nicolae Badiu și un bun gazetar de croială veche, cu o structură eminamente combativă, un caz fericit al îmbinării bunului simț cu acțiunea, un prizonier al armoniilor interne ale logosului, din teritoriile cărora își hrănește crezurile ideologice, sociale și umane. Trăim într-o societate în care politica minte, istoricii tac, iar Nicolae Badiu – despre care unii zic că-i prea potolit pentru secolul acesta – mai anină câte o grimasă într-o virgulă, mai dă drumul unor hohote la poalele unui aliniat, mai pune sub câte o propoziție o pușcă de vânătoare. Între copertile impecabile ale recentului volum *O Românie în șah etern* inserează o parte din sutele de articole publicate din 2006 încoace, o istorie obiectiv-subiectivă în trei

sute de pagini, fotografii și personaje vestite ale epocii, într-un limbaj accesibil tuturor categoriilor de cititori. Domnul Nicolae Badiu este ziaristul care privește lucrurile cu „Ochiul lui Esop”, de aceea trebuie citit cu luare aminte, dar și pentru că o carte de publicistică nu se citește nici în autobuz, nici mestecând în oală. Mai plastic vorbind, îl pot compara pe autorul acestui volum cu portarul echipei naționale a Portugaliei, Ricardo, care, în loviturile decisive de departajare, a calificat echipa sa în campionat. El știe să pareze loviturile de pedeapsă, dar să și înscrie goluri în poarta adversarului. Cartea îi reflectă, fără doar și poate, culmile și curajul, iar atitudinea etică și civică a scriiturii sale derivă dintr-o concepție responsabilă și exigentă asupra misiunii de gazetar. În acest punct omul și publicistul Nicolae Badiu se întâlnesc cu majusculă. Cartea conține elemente ale unui puzzle publicistic, conține harta cu o coloratură diversă a societății românești, a cărei scară artificială este amendată de către ziarist, este hașurată în pătrățelele tranziției. Scrise cu talent, beneficiind de intransigența bine cunoscută a jurnalistului, schițele de atmosferă din volum acoperă toată gama secvențelor pe care scena contemporană în ansamblul ei le provoacă observatorului nostru. Între ironic și grotesc, între protest și acceptare, România lui Nicolae Badiu ni se arată în interesante flash-uri, cu înțelesuri pe care mulți dintre noi le pierdem din vedere, furați de graba contemporană. Semnatarul este și un prozator bun, pentru că, pe ici-colo, apare câte o bucată lirică, cu mesaje metaforice. Autorul, o personalitate agreată în publicistica argeșeană, pentru conștiință civică și deontologia impecabilă, se arată un analist după cum se citește, îmbinând în mod fericit ideea locală, națională cu cea europeană, realizând articole magistrale de analiză. Este astfel Nicolae Badiu un lider de opinie? Este un scriitor îngăduit?! În timp ce alți ziaristi vânduți își fac averi șantajând oameni de afaceri și lideri politici, el, gazetarul care nu utilizează un limbaj hiperneologic, ci unul pe înțelesul tuturor, se erijează în

instanță populară. În această a treia carte, aş remarca un pic de orgoliu în plus, pe care îl strecoară cu subtilitate sub vălul transparent al unei inocente umilități benedictine. Niciun gazetar nu se prezintă în fața publicului cu fișa biografică, ci cu ideile, cu onestitatea și cu forța pe care le probează prin scris. De aceea afirm că aceste trei cărți de publicistică ale autorului, *Ziceri gazetărești*, *Consemnări la vama vremii* și *O Românie în șah etern*, sunt binevenite dar și riscante, pentru că îi nemurește la umbră pe unii exponenți ai societății. Avem de-a face cu niște piese de șah, instantanee (blitz-uri), decupări din crugul vremii, efemeride ce-și pierd actualitatea sub trecerea inexorabilă a timpului, dacă nu sunt consemnate. Lectura ne risipește mefiența, articolele inserate în sumar se coagulează, alcătuiesc un tot dinamic, de o surprinzătoare coerență. Cititorul devine martorul urzirii unei părți de istorie prezentă. Secvențele de viață/din viața unor personalități încondeiate de către autor sunt de o bogată paletă coloristică, se completează parcă una pe alta într-o frumoasă sarabandă, iar spectrul tematic e de o varietate impresionantă.

Scrisul pentru Nicolae Badiu nu e o iubire trecătoare, nu e un moft, este un microb. Domnia sa nu scapă de sub observație nuanțele stridente, nici detaliile, realitatea e privită cu lupa sau prin gaura cheii, cartea e un carnaval, din care nu lipsesc salturile dar și problemele tranziției. Autorul e un moralist *avant la lettre*. Cele mai reușite tablete au titluri pe măsură („Preacurvia, doctrină unitară”, „Sistemul sanitar e în moarte clinică”, „Chiloțata din Micul Dallas”, „Scuturați capul care pute”, „E cașcavalul mare”, „Un biet român... nedus la bordel”, „Ținem bine lumânările”, „Politicieni, poștiți în strane”, „Bucătăriile politice din Argeș”, „Mușcătura de jigodie”, desigur, sunt destule) se referă la comportamentul social și etic al personalităților prezentului pe care le tratează cu distilată ironie.

Cartea trebuie citită, înainte de toate, ca o mărturie de jurnalist, ea conține și unele ipoteze de analiză riscante.

Gazetarul își asumă scrierea ca pe o experiență personală, pronunțându-se asupra realității curente, cumva cu o sinceritate funciară, ceea ce dă unor piese un aer de creionare grăbită, sub imperiul urgenței. Am asistat la un spectacol *live*, uneori chiar cu iluzia de figurant, a fost un spectacol fascinant. Nespeculat ca atare, acest mod de a face articlerie este foarte aproape de literatură. Va fi pasionant pentru cititor să descopere judecățile lipsite de menajamente ale ziaristului-martor-implicat.

(Maria Diana Popescu, *Criterii literare*)

La lansarea volumului de proză gazetărească a lui Nicolae Badiu

Harnic, deștept, perspicace și cu pisc în gânduri, publicistul Nicolae Badiu este pata de culoare ce tocmai lipsea peisajului de presă argeșeană.

Volumul *Ziceri gazetărești* spintecă tainele cu dibăcie, iar hălăduitorul Badiu este tot timpul călare pe situație.

Călătorie sprâncenată prin câmpia gazetărească și să-ți trăiască în nemurire PEGASUL potcovit cu slove de foc!

(I.H. Gliniastei)

Mutare în șah de existență

Printre cărțile apărute în ultima vreme în Argeș, cu impact în viața românilor este și volumul de publicistică semnat de Nicolae Badiu, *O Românie în șah etern*, editat la Euro Press, 2007.

Scriitorul analizează societatea românească – tablă de șah – mutând piesele cu îndrăzneală, reflectând asupra unor aspecte din viața socială, politică, economică și culturală, căutând soluții pe care le propune optimist, prin intermediul scriiturii.

Cartea este formată din articole inspirate din viața contemporană, adevărate pamflete pe tema educației, religiei, învățământului, justiției. Calitatea lui Nicolae Badiu este sinceritatea. Acesteia i se adaugă un spirit de observație pătrunzător, un ochi lucid, critic și o peniță ascuțită. Pare că nu aruncă anatema, dar face o analiză a lucrurilor.

Ceea ce Mihai Golescu și Traian Ulmeanu notează imparțial, cu eleganță, ceea ce dezvăluie doctorul Viorel Pătrașcu pe un ton firesc, neutru, Nicolae Badiu disecă și oferă un examen de laborator într-un limbaj drastic, uneori începând cu ușoara ironie și sfârșind cu expresia dură. Își pune întrebarea ce

înseamnă democrația pentru anumiți români. Exercițiul de democrație constă în acte huliganice, revoltă contra ordinii sociale, comise de „mici copii” care „țipă și amenință”, intră în grevă.

Democrația și vandalizarea nu permit semnul egalității. La români se practică „îmbârligarea”. Termen cu rezonanță! Se practică „cu mare artă și poezie” în politică, în managementul firmei. Este sinonim cu trădarea, minciuna, jigodismul. Devine fulminant pentru că ar începe exterminarea cu jigodiile din România, din Pitești și ar ajunge la scară mondială. Dar nu are puteri depline, are numai harul cuvântului în pamflet. Este ceva! Lumea de azi o formează o generație de needucați, obraznici față de cei bătrâni, dornici de „bani, bani și iar bani!”. Accentele pamfletice cad asupra acelor atrași de „microbul satanic”, care își folosesc mentalul în scopul energiilor negative ce duc iremediabil spre distrugerea planetei. Comentează poziția pe care o are omul față de religie sau de Dumnezeu, „adevăratul și unicul Centru de sprijin al ființei umane”. Postul implică o cumpătare maximă, o concentrare, iar dorințele trebuie să vizeze înțelepciunea, iertarea, nu obținerea unor lucruri materiale. Minusul vine din lipsa educației, „subiect fierbinte și extrem de sensibil”, care trebuie să-i preocupe serios pe dascăli. Articolele vizează și aspecte frumoase ale urbei, fapt pentru care sunt elogiați primarul Tudor Pendiuc, oameni din viața județului.

Expresia corozivă, clarviziunea îl fac să domine situația. Nicolae Badiu formează portretul unei categorii de indivizi, definind generalul. Arta de pamfletar îl determină să aglomereze acuzațiile care produc emoție și pe care cititorul poate să le verifice prin raportare la realitate.

(Renata Alexe, *Săgetătorul*, 26 august 2006)